

sætte en Tidsgrændse for Loven, men ikkedestomindre har det for mig stor Betydning, at Loven er en Krigsstatlov, at den blev vedtagen i Sammenhæng ved forskellige andre finansielle Foranstaltninger til Dækning af overordentlige Krigsforpligtelser. Der er da en naturlig Opfordring til at spørge sig selv, hvad der da vel ligger i denne Lovs særlige Mærke, naar der fremkommer Forslag til en Tolbreform. Det er nu ganske klart, at saalænge Krigsstatloven bestaar — og Loven af 1864 kan ikke hæves uden samtlige Statsmagters Samtykke — saalænge gaar Indtægten af denne Lov ind i Statskassen. Det er dernæst ligesaa klart, at ogsaa naar man rører ved den hele Tolblovgivning, naar der fremkommer et Forslag til en ny Tolblov, saa har ethvert Medlem af Representationen sin fulde Ret til efter bedste Overbevisning at sige: Jeg vil fastholde de Toldsatser, eller jeg vil fastholde det Udbytte, der fremgaar af de Toldsatser, der fandtes i begge Love. Den, som efter bedste Overbevisning anser det for sin Pligt, han følger denne Overbevisning, det er ligefrem, men ligesom jeg respekterer den Overbevisning, der udtaler sig paa denne Maade, saaledes venters jeg, at man vil vise samme Respekt for de Medlemmers Overbevisning, som opsatte Sagen paa anden Maade. Hvorledes tager denne anden Maade sig da ud efter min Mening? Det er ikke min Opfattelse, at man uden videre Prøvelse skulde opheve de Forhøielse, være sig af Toldsatser, være sig paa Brændevinsafgift, som findes i Loven af 5te August 1864. Det hele Spørgsmaal er, som sagt, ikke et Spørgsmaal, man maa se paa med privatretlige Dine. Hvad Brændevinsafgiftsforhøielsen angaar, saa mener jeg, at der ikke kan være Spørgsmaal om at benytte Krigsstattemærket, om jeg saa maa sige i Kortshed, som et Argument til at forlange et Afslag i det Udbytte, som fremkommer af den nuværende Brændevinsbeskatning. Og dette mener jeg af den Grund, at de Forudsætninger, som vare tilstede, da den normale Brændevinsafgift blev vedtagen, ere forsvundne paa Grund af Forhold, som vedkomme selve Brændevinsbrændingen. Følge Omstændighederne, som vi Alle kjende, er der jo suget Marv og Kraft ud af Brændevinsbeskatningsloven, hvorved Udbyttet er blevet saaledes formindsket i Sammenligning med, hvad man under usforandrede Forhold vilde have opnaaet, at det vilde være i Strid med hele den naturlige Opfattelse af Forholdet, om man vilde holde sig til dette formelle Moment, at en Del af Procentforhøielsen hviler paa denne Krigsstatlov af 5te August 1864. Hvad dernæst Toldforhøielserne angaar, saa mener jeg ligeledes, at det vilde være en tom Formalisme, dersom man vilde sige, at netop de Toldsatser, de Toldforhøielser, der findes i Loven af 1864, uden videre burde opgives, men en anden Sag er, om der ikke i det

særlige Mærke, som disse Bestemmelser have, naar man forlanger en ny Tolblov, ligger en særlig Ret til at vente en Besættelse i det Udbytte, der skal tilveiebringes ved Tolbloven, naar der ikke kan paavises Grunde, som med tvingende Nødvendighed forhindrer det, der frembyder sig som det nærmeste og naturligste Resultat af, at de Forudsætninger, under hvilke Krigsstatloven blev indført, ikke længer ere tilstede; thi at disse Forhøielser ikke blive vedtagne af særlig indre Hensyn til Ønsket om at reformere Tolbloven af 1863 paa disse Punkter, men blive vedtagne af en, som det dengang antoges, forbigaaende finansiell Nødvendighed, er for mig hævet over al Tvivl. Jeg mener, at der her foreligger et historisk berettiget Hensyn, som det er ufloget uden Nødvendighed at sætte sig ud over. Et vist historisk politisk Hensyn til de Forudsætninger, hvorfra den nærliggende Fortid gik ud, som har overleveret sine Resultater til Nutiden — et saadant Hensyn er efter min Mening, jeg kunde fristes til at sige den inderste Kjerne i al ægte Konservatisme, og naar man, naturligvis uden at være sig det bevidst, at man tager Sagen paa den Maade, tilføjesætter et saadant Hensyn, gaar man frem paa en Maade, som efter min Mening er Radikalismens inderste Kjerne. Det er altsaa fra dette Synspunkt, jeg mener, der er særlig Opfordring til at spørge sig selv, hvorledes vi da ere stillede ligeoverfor et saadant Afslag, hvis Grændse er sat ved Udbyttet af disse forhøiede Toldsatser. Det er meget muligt, eller rettere sagt, jeg veed, at de Ansøielse, jeg her fremsætter, ikke billiges af det første af de ærede Medlemmer, om hvem jeg antog, at jeg ikke var meget uenig med ham i Konklusionen, nemlig det ærede 2det kongevalgte Medlem (Ussing), hvorefter imod Kjærnen i de Betragtninger, jeg har fremsat, i Grunden allerede i faae Ord er gjort gjældende af den ærede 7de Landskingsmand for 1ste Kreds (Magen), men, som sagt, at denne Ansøielse, jeg nu har udtalt, ikke deles af ærede Medlemmer, som jeg dog i Konklusionen staar nær, kommer det ikke an paa. Om de Ansøielse, jeg nu har gjort gjældende, maatte deles af Mange, eller ikke, saa bliver der alligevel det Hovedsynspunkt tilbage, som navnlig er gjort gjældende af det ærede 2det kongevalgte Medlem til Retfærdiggjørelse for dem, der ikke ønske at blive staaende ved en Tolbrevisjon, som er en blot Skatteomlægning. Det synes nemlig, at man i Almindelighed — dette udelukker ikke, at Enkelte kunne indtage et andet Standpunkt — erfarer, at i og for sig er vor finansielle Tilstand jo saa god, at, naar vi alene tage Hensyn til de Afgifter, der have Gjemmel, om jeg maa bruge det Udtryk i Kortbed, i de gjældende Love og den sædvanlige Praxis, saa maa den kunne taale et Afslag, som nærmer sig til den Grændse, der er givet ved den Hovedbetragtning, jeg har fremsat, det er ialtfald min Overbevisning. Vor Klasse